

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/15/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8214206182
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8214206182.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: U. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom W. XX, W., zast. advokátom JUDr. Igor Šafranko, ul. Sov. Hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o vydanie bezdôvodného obohatenia s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 5C/180/2014-56 zo dňa 20.09.2016 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že zmluvná podmienka uvedená v bode 8.1 a 8.4 zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 27.11.2012 č. XXXXXXXXXXXX v znení: „Predmetom tejto dohody o poskytnutí služby je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom (ďalej ako úver/revolving) a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 eur a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 eur v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok úveru je splatná dňom uzavretia tejto dohody o poskytnutí služby. Veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa čl.2.3 zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods.8.1 písm. a/ tejto dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu poskytnutia úveru dlžníkovi podľa čl.2.3 zmluvných dojednaní žiadosti/ zmluvy. Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu je splatná dňom poskytnutia revolvingu dlžníkovi. Veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky revolvingu podľa čl.4.1 zmluvných dojednaní žiadosti/ zmluvy oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1 písm. b/ tejto dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty a to ku dňu uskutočnenia revolvingu podľa čl.4.3 zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy. Rozdiel bude uhradený na účet dlžníka uvedený v čl.2 žiadosti/zmluvy, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.“ Tiež uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 261,71 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku citujúc ust. § 261 ods. 3 písm. d), § 497, § 499, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 1 ods. 1, 2, 8, § 2, § 9 ods. 1, 2, 6, § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 3 ods. 1, § 37 ods. 1, § 39, § 40, § 41, § 53a, § 53b, § 53c, § 54 ods. 1, 2, § 451, § 457, § 559, § 563, § 565, § 566 Občianskeho zákonníka, § 5b zákona č. 250/2007 Z.z., účinného od 01.05.2014 poukazujúc na Smernicu Rady č. 93/13/EHS z 05.04.1993, a to na články 3 ods. 1 až 3, 5, 6 ods. 1 a 7 ods. 1, ako aj s ohľadom na § 80 písm. c) O.s.p. uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným bol založený záväzkový vzťah, a to zmluvou č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 27.11.2012, predmetom ktorej malo byť poskytnutie úveru v sume 1.500,- eur, ktoré sa žalobca zaviazal vrátiť v 42. splátkach vždy 20. dňa v mesiaci vo výške 80,37 eur. Celková suma, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) bola stanovená na 3.375,54 eur, RPMN za úver bola 70,01 %, ročná úroková sadzba úveru bola 70,01 %, priemerná RPMN 46,35 %, poskytnutá suma revolvingu 790,84 eur, celková suma pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) bola stanovená na 1.928,88 eur, RPMN za úver po revolvingu 63,32 %, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %. Zmluva bola podpísaná dlžníkom aj veriteľom. V spodnej časti sa nachádzajú rukou písané časti ako žiadosť o úver a schválený úver (obe časti s uvedením všetkých údajov ako vyššie, rozdiel v sume nie je, len vo výške RPMN, úrokovej sadzbe). Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. (písané drobnejším písmom ako znenie zmluvy, sú predtlačené, nie je možné do nich vpisovať žiadne údaje), pričom dlžník vyhlásil, že sa s nimi oboznámil, že k nim nemá výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať (čl. 7). Rovnako, že zmluvu uzatvára slobodne, jej obsahu porozumel a preto ju podpisuje.

3. Súčasťou zmluvy bola aj dohoda o poskytnutí služby - povolenie odkladu splatnosti maximálne troch splátok úveru / revolvingu za odplatu 215,75 eur v prípade poskytnutia úveru; v sume 112,08 eur v prípade revolvingu. Dlžník je oprávnený požiadať o odklad splatnosti splátok. Odplata za odklad splatnosti splátok úveru je splatná dňom uzavretia tejto dohody, teda dňa 27.11.2012. Pri revolvingu dňom jeho poskytnutia. Dohoda uzavretá v zmysle § 269 ods. 2 Obch. zák. Jedná sa o čl. 8 Zmluvy. Tento text sa nachádza v hornej polovici druhej strany zmluvy, vopred predtlačený (dopísaná len suma odplaty). Presné znenie nie vo výroku rozsudku o neprijateľnosti zmluvných podmienok (označené ako čl. 8). Na účet žalobcu bolo plnených 1.284,25 eur dňa 27.11.2012. Z uvedeného vyplýva, že reálne poskytnutá suma úveru 1.284,25 eur predstavuje rozdiel sumy uvedenej ako poskytnutá suma 1.500,- eur a sumy 215,75 eur predstavujúcej poplatok. Žalobca plnil na účet žalovaného sumu 1.545,96 eur ku dňu 15.07.2014.

4. Podľa súdu prvej inštancie žalovaný ako veriteľ je podnikateľský subjekt, ktorý na formulári a v pevne stanovených obchodných podmienkach určil obsah zmluvy, pričom druhá zmluvná strana - dlžník - zákazník (žalobca) nemal možnosť obsah zmluvy ovplyvniť, pritom ide o zmluvu spotrebiteľskú, na ktorú sa vzťahujú, aj napriek zákonnej úprave úverovej zmluvy v Obchodnom zákonníku, všeobecné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách uvedené v Občianskom zákonníku v §§ 52-54 Občianskeho zákonníka, zavedené zákonom č. 150/2004 Z.z., ktorý zmenil a doplnil Občiansky zákonník s účinnosťou od 01.04.2004 a zaviedol do nášho právneho poriadku inštitút tzv. spotrebiteľských zmlúv, a to v súlade s čl. 69 až 71 Asociačnej dohody, ktorá vstúpila do platnosti 1. februára 1995, a ktorou sa Slovenská republika zaviazala, že vyvinie úsilie na zabezpečenie postupnej zlučiteľnosti jej právnych predpisov s predpismi Európskej únie. Dovtedy obdobný typ zmluvy čiastočne upravoval zákon č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov ako tzv. typovú zmluvu (spotrebiteľskú). Táto úprava nášho právneho poriadku bola nevyhnutná v súvislosti so vstupom Slovenska do EÚ v máji 2004 a zosúladzovala náš právny poriadok s niektorými právnymi aktmi Európskych spoločenstiev a EÚ. Momentálne uvedené upravuje zákon o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z. a to konkrétne § 3 ods. 3 (každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách 9), odkaz na § 52 až 54 Občianskeho zákonníka). Súd prvej inštancie nespochybnil aplikáciu Obchodného zákonníka (ustanovenia § 497 a nasledujúce upravujúce úverovú zmluvu) na vznik Zmluvy, avšak konštatoval, že pre celkové posúdenie právneho vzťahu majú prednosť osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 až § 54 OZ. Preto použil ustanovenia Občianskeho zákonníka na právne posúdenie právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, ale aj na z toho vyplývajúce účinky neprijateľnosti zmluvných dojednaní, rozpor s dobrými mravmi, jej platnosť a pod. Pričom, ako vyplýva z cit. ust. OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto

zákona (a to Občianskeho zákonníka) v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Zmluvy nesmú obsahovať dohody, ktoré by stavali spotrebiteľa do nevýhodnejšieho postavenia ako mu zákon priznáva a to s poukazom na ust. § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Takyto výklad je podľa názoru súdu plne eurokonformný (t. j. výklad v súlade s komunitárnym právom). Aj preto bol názoru, že je potrebné považovať záväzkovo právny vzťah vzniknutý medzi účastníkmi za občianskoprávny vzťah, nie vzťah obchodnoprávny. Taktiež ustanovenia Obchodného zákonníka, v rámci ktorých je zmluva o úvere považovaná za tzv. „absolútny obchod“, však v čase vzniku daného záväzkového vzťahu neobsahovali špeciálne ustanovenia týkajúce sa ochrany spotrebiteľa (OZ, zák. č. 129/2010 Z.z.), ktoré aj vo vzťahu k Obchodnému zákonníku pôsobia ako lex specialis. Taktiež vzhľadom k tomu, že žalobcovi bol poskytnutý spotrebiteľský úver, vzťahuje sa na predmetné zmluvy o úvere aj osobitná právna úprava, a to zákon o spotrebiteľských úveroch z. č. 129/2010 Z.z. Tento názor (ohľadne spotrebiteľskej zmluvy) podporuje aj ust. § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa s odkazom na použitie ustanovení Občianskeho zákonníka.

5. Skonštatoval ďalej, že je nepochybné, že žalovaný pri uzatváraní úverovej zmluvy vystupoval ako dodávateľ a žalobca vystupoval ako spotrebiteľ, pretože pri uzatváraní zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti /§ 52 Občianskeho zákonníka/.

6. Z ustálenej judikatúry Európskeho súdneho dvora je ochrana zavedená Smernicou založená na myšlienke, že spotrebiteľ je v slabšej pozícii, a to vedie k tomu, že súhlasí s podmienkami pripravenými vopred druhou zmluvnou stranou bez toho, aby mohol ovplyvniť obsah týchto podmienok. Občiansky zákonník v § 52 v znení od 01.04.2004 vymedzoval zmluvné typy spotrebiteľských zmlúv len deklaratórne (išlo o užší výpočet ako je úprava v práve EÚ). Aktuálna úprava v Občianskom zákonníku je už súladná s právom EÚ - spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom (§ 52 ods. 1 OZ). Podľa čl.6 ods. 1 Smernice 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, členské štáty EÚ zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

7. Prvoinštančný súd podľa obsahu zmluvy posúdil predloženú zmluvu ako zmluvu úverovú, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý klasický úver v sume 1.284,25 eur a to dňa 27.11.2012, nakoľko splácanie jednotlivých súm žalobcom nemalo za následok automatické zvyšovanie úverového rámca. O uvedenom svedčí dojednanie o výške mesačnej splátky, počte splátok, jednorazové poskytnutie finančných prostriedkov na účet a pod. Žiaden údaj uvedený v zmluve nenasvedčuje skutočnosti, že sa jedná o úver revolvingový. V tomto možno uvažovať aj o zámernom klamaní spotrebiteľa, čo do názvu zmluvy a jej samotného obsahu. Je nepochybné, že priemerný spotrebiteľ nemôže mať prehľad o náležitostiach jednotlivých typov úverov zvlášť pri tak neprehľadných zmluvách a množstve údajov v nej uvedených v spodnej časti (dopísaných rukou) ako boli súdu predložené v tomto prípade.

8. Tiež mal za to, že dohodnutý úrok z úverov vo výške 70,01 % ročne a v nadväznosti na to výška RPMN nemôže byť výškou úroku, ktorá môže byť súdom akceptovateľná a to pre rozpor s dobrými mravmi. V čase, keď žalovaný žalobcovi úver poskytoval, totiž banky poskytovali úroky pri úrokovej sadzbe 11,42 % u obdobných úveroch. Dojednaný úrok vysoko prevyšuje sadzby úverov poskytovaných v čase uzatvorenia zmluvy medzi klientmi a bankami. Takéto navýšenie na viac ako šesťnásobok neodôvodňuje ani skutočnosť, že žalovaný je nebankovou spoločnosťou a že zvyčajne sa stáva veriteľom klientov, ktorí nepochodia so žiadosťami o poskytnutie úveru v bankách, najmä z dôvodu nesplnenia podmienok jeho poskytnutia. Žalovaný vystupuje ako dodávateľ - poskytovateľ spotrebiteľských úverov nebankovým spôsobom v rámci svojho predmetu činnosti, preto navyiac treba predpokladať jeho znalosť právnych predpisov upravujúcich poskytovanie úverov spotrebiteľovi a náležitostí právnych úkonov a mal konať s odbornou starostlivosťou a dodržať požadované náležitosti právneho úkonu a nekonať v rozpore s dobrými mravmi. Jedná sa o tzv. prezumpciu znalosti práva. Taktiež je nepochybné, že žalovaný je v postavení dodávateľa tým silnejším účastníkom zmluvného vzťahu. Poukázal aj na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8Co/112/2014 zo dňa 18.12.2014 (citácia : „ Odvolací súd má za to, že aj odplata, ktorá je v súlade s nariadením vlády č. 238/2008 Z.z. ktorým sa ustanovuje výška, ktorú nesmie prevýšiť odplata za poskytnutie spotrebiteľského úveru, môže byť v rozpore s

dobrymi mravmi. Ustanovenie § 3 Občianskeho zákonníka je určené práve na situácie, kedy výkon práva vyplývajúci zo všeobecne záväzných právnych predpisov je v rozpore s neformálnym normatívnym systémom dobrých mravov. Pokiaľ nebudú preukázané žiadne okolnosti odôvodňujúce iný záver (a žalobca v žalobe ani v odvolaní žiadne takéto okolnosti netvrdí), je možné súhlasiť so záverom súdu prvého stupňa, že úver s úrokovou sadzbou nad 80 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi. Zmluva o úvere je teda neplatná pre absenciu jej podstatnej náležitosti (dojednanie o úroku) a žalovaný je povinný podľa zásad o bezdôvodnom obohatení vrátiť žalobcovi len poskytnutú sumu úveru...). Poukázal aj na rozhodovania iných súdov, a to Krajského súdu v Trenčíne vo veci 17Co/313/2010, ktorý mal za úroky nezodpovedajúce dobrým mravom úroky vo výške 24 % ročne, Krajského súdu v Prešove vo veci 3Co/67/2008 zase úroky nad 25 %, Najvyšší súd SR vo veci 1MCdo/1/2009 úroky vo výške 60 % a ďalšie, napr. aj rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo/26/2011 a Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8Co/116/2014. Úrok z úveru je jedným zo znakov, ktoré zmluvu o úvere definujú (je jej podstatnou náležitosťou čo do vzniku). Keďže ho súd považoval za dojednaný v rozpore s dobrými mravmi, t.j. jeho dojednanie v týchto výškach je neprijateľnou podmienkou, mal za to, že v zmluve absentuje jeho uvedenie. Keďže túto časť zmluvy od jej zvyšnej časti nie je možné oddeliť, má to za následok, že zmluva o úvere, ktoré žalobca so žalovaným uzavreli, sú celé neplatné pre jej rozpor so zákonom v zmysle § 39 OZ s poukazom na § 3 ods. 1 OZ. A preto medzi účastníkmi nastáva režim bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 OZ v spojení s § 457 OZ a je namieste, aby si účastníci vrátili navzájom poskytnuté plnenia v zmysle § 457 OZ bez akýchkoľvek poplatkov či zmluvných pokút, pre ich rozpor s cit. ust. Občianskeho zákonníka. Žalobca si plnil svoje povinnosti z úverovej zmluvy a to splácať splátky úveru do výšky 1.545,96 eur. Žalovaný tieto plnenia prijímal bez toho, aby sa správal ako dodávateľ, ktorý sa správa vo vzťahu korektné a v súlade s dobrými mravmi a nedbal na ochranu spotrebiteľa. Žalobca ako bežný spotrebiteľ nemusel mať (a ani nemal, keď plnil dlh) pochybnosti o zmluve a jej neprijateľných dojednaniach a mohol sa reálne spoľahnúť na veriteľa, že zmluva je platná uzavretá a je nutné plniť z nej vyplývajúce povinnosti. Akékoľvek rozšírenie záväzkov spotrebiteľa popri vzájomnej reštitučnej povinnosti v zmysle § 457 OZ postavenie spotrebiteľa zhoršuje a plnenie žiadané nad rámec cit. ustanovenia by bolo v rozpore so zákonom a preto nemôže byť priznané. Preto je žalobca povinný uhradiť poskytnutý úver bez úrokov a poplatkov, teda len sumu, ktorá mu bola reálne poskytnutá, t.j. bezdôvodné obohatenie (1.284,25 eur), čo v tomto prípade už splnené bolo a to s poukazom na vykonané úhrady žalobcu v sume 1.545,96 eur.

9. Súd prvej inštancie poukázal aj na ďalšie nedostatky zmluvy o úvere, jej zmätočnosť, nezrozumiteľnosť, či nejasnosť zmluvných dojednaní, neprijateľnosť zmluvných podmienok, ktoré sú uvedené v Zmluve. V tomto mal tiež za to, že uvedenie rôznych súm, ktoré má spotrebiteľ za úver zaplatiť, ich rôzne určenie pre úver, následne pre revolving (aký ???, absentuje jeho dojednanie), z neprimerane vysokej úroveňnej sadzby vyplývajúca neadekvátna výška mesačnej splátky, dojednanie poplatku za odklad splátok so zaplacením vopred (bez právneho základu, stav odkladu splátok na žiadosť nemusí nastať, aká služba sa preto poskytne dlžníkovi za vopred uhradenú odplatu v tomto prípade?) nemôžu byť podmienkami prijateľnými a teda platnými. Jedná sa totiž o kľúčové dojednania, na základe ktorých si veriteľ uplatňuje právo na zaplatenie v tomto konaní a tieto sú v značnej nerovnováhe vo vzťahu k právam spotrebiteľa a spotrebiteľ nemal možnosť tieto dojednania ani osobitne vyjednať ani ovplyvniť ich znenie, keďže sú dané na vopred predtlačenej zmluve, či Zmluvných dojednaniach. Naviac po dlžníkovi sa žiada zaplatiť suma, ktorá reálne ani nebola poskytnutá, teda v zmluve je uvedený údaj o výške úveru v sume 1.500,- eur, pričom reálne bolo plnené v prospech dlžníka 1.284,25 eur. Ešte aj v základnom údaji o výške poskytnutého plnenia je zmluva zavádzajúca, vyvolávajúca dojem, že dlžníkovi bude poskytnutá tam uvedená suma. Uvedené možno tiež považovať za klamanie spotrebiteľa a nekalú prax. Tiež je nutné dodať, že v zmluve absentuje aj riadne uvedenie údaju o konečnej splatnosti úveru žiadanej v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. Nemôže byť dostačujúce uvedenie - počet splátok (42 a deň splatnosti 20. dňa). Uvedený údaj nemôže spotrebiteľovi napovedať, kedy dôjde k splateniu celého dlhu.

10. Keďže v zmluve absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z., čo by malo v konečnom dôsledku za následok, že sa úver v takomto prípade považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) cit. zák., lebo odkaz žalobcu na jeho oznámenie veriteľa, v ktorom sa nachádza údaj o splatnosti prvej a poslednej splátky nemôže byť v tomto dostačujúce, aj keď podľa znenia ZD je súčasťou zmluvy, nakoľko uvedené oznámenie zasiela veriteľ dlžníkovi po podpísaní zmluvy a jedná sa o jeho jednostranné oznámenie, bez toho, aby bolo vopred prerokované a podpísané dlžníkom (sú tam naviac uvedené rozdielne údaje vo vzťahu k zmluve). Uvedený postup žalobcu je súdu známy z jeho činnosti v obdobných veciach. Preto nemôže

mať za následok, že v zmluve je zmluvne medzi stranami dohodnutá konečná splatnosť úveru. Aj tieto dojednania súd prvej inštancie považoval za odporujúce dobrým mravom a vyššie citovanými ustanoveniami zákonov na ochranu spotrebiteľa a aj preto predložená zmluva nemôže byť platná ako celok pre jej rozpor so zákonom v zmysle § 39 OZ s poukazom na § 37 ods. 1 OZ a § 3 ods. 1 OZ. Aj uvedené utvrdzuje v názore, že medzi účastníkmi nastáva režim bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 OZ v spojení s § 457 OZ a je namieste, aby si účastníci vrátili navzájom poskytnuté plnenia v zmysle § 457 OZ bez akýchkoľvek poplatkov a zmluvných pokút, pre ich rozpor s cit. ust. § 37 ods. 1 OZ, § 457 OZ.

11. Preto súd prvej inštancie žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle cit. ust. Občianskeho zákonníka a Zákona na ochranu spotrebiteľa v sume 261,71 eur (1.545,96 eur - 1.284,25 eur, t.j. 261,71 eur).

12. Vo vzťahu k vyhláseniu neprijateľnosti zmluvných podmienok (bod 8 Zmluvy) prvoinštančný súd uviedol, že tieto boli uzavreté ako samostatne zmluvné dojednanie s odkazom na ust. § 269 ods. 2 Obch. zák. a o uvedený poplatok za službu bol ponížený poskytnutý úver (na reálne poskytnutú sumu 1.284,25 eur), preto sa nimi súd zaoberal samostatne a rozhodol o nich samostatnými výrokmi (I, II). Uvedené zmluvné dojednanie považoval za neprijateľné s poukazom na ust. § 53 OZ. Jedná sa totiž o poplatok za službu, ktorú nemusí dlžník reálne využiť, pričom jeho cena, ktorá je neprimerane vysoká, je splatná už dňom podpisu úverovej zmluvy, teda vopred pred jej poskytnutím. Navyiac sa jedná o vopred naformulované dojednanie veriteľom, na predtlačenej zmluve, ktorú spotrebiteľ ani nemohol žiadnym spôsobom dojednať, či ovplyvniť jej znenie. Poukázal tiež na znenie § 53a OZ a povinnosť veriteľa - žalovaného zdržania sa užívania súdom vyhlásenej neprijateľnej zmluvnej podmienky (rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 04.09.2014, sp. zn. 9C/140/2016 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 09.09.2015, sp. zn. 7Co/307/2014), pričom uvedené sa vzťahuje aj na tento zmluvný vzťah, keďže znenia týchto dojednaní sú totožné (líšia sa len vo výške poplatku).

13. Prvoinštančný súd preto žalobe vyhovel a neakceptoval námietky žalovaného.

14. Výrok o trovách konania odôvodnil súd § 255 ods. 1 v spojení s § 262 C.s.p. tak, že žalobcovi priznal ich náhradu v plnom rozsahu.

15. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Odvolanie odôvodnil tvrdením, že je nezákonný záver súdu o tom, že zmluva o revolvingovom úvere je neplatná ako celok z dôvodu neprimeranej výšky odplaty. V čase uzavretia uvedenej zmluvy o revolvingovom úvere nebolo možné rozhodnúť o neplatnosti úverovej zmluvy ako celku. Tvrdil, že úverová zmluva sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka a iba v otázkach neupravujúcich Obchodným zákonníkom ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Prednostné použitie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské vzťahy bolo zavedené zákonom č. 102/2014 Z.z., účinný od 01.04.2015, preto na zmluvu uzavretú v roku 2012 je možné použiť Občiansky zákonník len na otázky neregulované Obchodným zákonníkom. Poukázal na stanovisko Útvary dohľadu nad finančným trhom č. 1/2015 k použitiu Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských obchodných vzťahoch. Preto aplikácia ust. § 52 ods. 2 OZ je prípustná na vzťahy založené po jeho účinnosti. Poukázal na článok XIV. Zákona č. 102/2014 Z.z. a jeho účinnosť so záverom, že ak by mala táto norma pôsobiť aj na vzťahy vzniknuté v minulosti, muselo by to byť uvedené jasným spôsobom. Keďže pre uvedené ustanovenie chýba takáto úprava časovej pôsobnosti, je ho možné použiť na právne vzťahy vzniknuté najskôr 01.04.2015. Rovnako poukázal na úpravu výšky úrokov pre úverové zmluvy v § 502 Obchodného zákonníka, podľa ktorého nie je možné v prípade úverovej zmluvy vysloviť neplatnosť celého dojednania ani v prípade, ak by tieto boli v rozpore so zákonom. Tiež namietal závery súdu o chýbajúcej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Obsah zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX. je tvorený ustanoveniami na lícnej aj rubovej strane, ako aj jej prílohami v zmysle článku 7 ods. 7.1 zmluvných dojednaní, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Údaj o dni splatnosti poslednej splátky vyplýva aj z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 13Co/111/2014-166 a ku konštatovaniu súdu o bezúročnom charaktere úveru uviedol, že zákon o spotrebiteľských úveroch účinných v čase uzavretia predmetnej zmluvy nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úroku a iných poplatkov tvoriace jednu splátku uvedené jednotlivo popri sebe. Táto požiadavka by mala opodstatnenie len vtedy, ak by sa istina, úroky alebo poplatky uhrádzali v iných termínoch splatnosti, v rôznych počtoch splátok a pod., čo nie je daný prípad. Zmluva uzavretá medzi stranami sporu obsahuje výšku splátky, termíny jej splatnosti,

ako aj počet splátok. Podľa odvolateľa zmluva obsahuje zákonom vyžadovanú výšku splátky, termín splatnosti splátky (ku ktorému dňu sa platí - uvedené v Zmluve o revolvingovom úvere, aj v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi) a počet splátok, teda aj náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Zmluva jednoznačne obsahuje všetky náležitosti v zmysle citovaného zákona. Poukázal na výkladové pravidlá uvedeného ustanovenia v zmysle Smernice Rady 2008/48, na ktorú je nutné pri výklade vnútroštátneho práva prihliadať a podľa ktorého by sa v Zmluve mala uvádzať amortizačná tabuľka. Preto závery súdu sú v rozpore s vnútroštátnym právom aj s úniijným právom. Tiež namietal, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym záverom o tom, že predmetná zmluva o revolvingovom úvere v skutočnosti nepredstavuje zmluvu o revolvingu, čo odporuje ustanoveniam a obsahu zmluvy, kde sa uvádza výška revolvingu 790,84 eur, podmienky pre jej poskytovanie, možnosť vypovedania či storna. Nie je zrejmé, prečo súd nevychádzal z obsahu zmluvy a nepostupoval podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Preto súd prvej inštancie dospel k nesprávnym záverom o neplatnosti zmluvy a o vzniku bezdôvodného obohatenia. Tiež neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by mali spočívať v nerovnováhe v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa. V rozsudku sa neuvádza, ako súd vyhodnotil obsah článku 8, ods. 8.6, podľa ktorého Dohoda o poskytnutí služby nevzniká podpisom zmluvy o revolvingovom úvere, ale samostatným podpisom nachádzajúcim sa na článku 8, ods. 8.6 (samostatným v podpisovej doložke). Uvedené súd vôbec nezohľadnil. Žalovaný nenútil žalobcu ani k uzavretiu zmluvy o úvere, ani k uzavretiu dohody o poskytovaní služieb. Samotná dohoda je samostatne podpisovaná, je graficky oddelená od zvyšného obsahu zmluvy a má samostatnú podpisovú doložku. Z napadnutého rozsudku uvedené skutočnosti však nevyplývajú. Závery súdu nezohľadňujú podstatné skutočnosti vyplývajúce z obsahu samotnej dohody o poskytnutí služby a toto opomenutie súdu má za následok predčasnosť jeho záverov. Ak súd uzavretie Dohody o poskytnutí služby jedným podpisom odôvodňuje tým, že z poradia číslovania jednotlivých ustanovení vyplýva, že ide o súčasť samotnej zmluvy a nemusí byť samostatne podpisovaná aj dohoda, potom záver súdu presahuje rozsah jeho zákonnej kompetencie, lebo mu nepatrí meniť, či nahrádzať vôľu účastníkov. Preto záver súdu o neprijateľnosti nemá oporu v dokazovaní a jeho závery po právnej stránke sú nesprávne. Navrhol preto napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne. Uplatnil si zároveň aj trovy odvolacieho konania, celkom vo výške 89,50 eur vrátane DPH.

16. K odvolaniu žalovaného sa žalobca ani jeho právny zástupca nevyjadrili.

17. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 C.s.p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 02.10.2017 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

18. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správne právne závery. Ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych záveroch nič nezmenilo, preto odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu v zmysle ust. § 387 ods. 2 C.s.p. odkazuje.

19. Len na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia, ako aj vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného uvádza nasledovné. Z obsahu spisu a vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že zmluvné strany uzavreli dňa 27.11.2012 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalobcovi mal byť poskytnutý úver vo výške 1.500 eur s mesačnou splátkou 80,37 eur, predpokladanou RPMN 70,01 %, ročnou úrokovou sadzbou vo výške 70,01 %, priemernou RPMN za úver 46,35 %, s poskytnutým revolvingom 790,84 eur, pri celkovej sume revolvingu 1.928,88 eur, predpokladanej RPMN po poskytnutí revolvingu 63,32 % a ročnej úrokovej sadzby revolvingu 76,21 %. Uvedené vyplýva z článku 5 zmluvy. Údaje uvedené v bode 6 Zmluvy boli vyplňované po schválení revolvingového úveru po podpise zmluvy žalobcom dňa 21.11.2012, a to dňa 27.11.2012. Tieto údaje sa však odlišujú čo do uvedenia výšky RPMN za úver, ako aj RPMN za revolving. V bode 5 je RPMN za úver vo výške 46,35 %, no v bode 6 je to už 65,89 % a RPMN po poskytnutí revolvingu je v bode 5 vo výške 63,32 % a v bode 6 je RPMN po poskytnutí revolvingu 60,49 %.

20. Z toho je možné vyvodit', že návrh na uzavretie zmluvy bol žalobcom navrhnutý za určitých konkrétnych podmienok a ustanovení, no po jeho schválení žalovaným základné a podstatné údaje, ako je napríklad RPMN, tak za úver, ako aj za revolving po jeho schválení boli už iné. S poukazom na ust. § 43a ods. 1, 2 a § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka, dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny v porovnaní s návrhom treba vyhodnotiť ako odmietnutie návrhu a je treba to považovať za nový návrh. Z údajov o schválení revolvingu vyplýva zmena obsahu pôvodného návrhu Zmluvy žalobcu. Už uvedená skutočnosť musí byť vyhodnotená tak, že k platne uzavretej zmluve nemohlo dôjsť. Vzhľadom na rozdielne uvádzané údaje žalovaným v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX možno vyvodit', že zo strany žalovaného pri uzatváraní zmluvy neboli dodržané postupy podľa § 44 ods. 1 OZ, lebo zmeny, ktoré žalovaný pri schvaľovaní úveru uviedol v bode 6 zmluvy znamenajú nový návrh, ktorý žalobcom nebol prijatý. Keďže sa líšia údaje o výške RPMN v bode 5, ktorú vyplnil žalobca s údajmi v bode 6, ktoré vyplnil po schválení úveru žalovaný, možno z toho vyvodit' záver, že zmluva neobsahuje platné uvedenej zmluvnej podmienky o výške RPMN, a teda neobsahuje ani náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., a to dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti. V zmluve o revolvingu v bode 6, ktorú vyplnil žalovaný až po tom, čo žalobca predostrel návrh na uzavretie zmluvy o úvere sa nachádza pri označení splatnosti úveru údaj 42/20. Takýto údaj jednoznačne nezodpovedá požiadavke vyslovenej v ust. § 9 ods. 2 písm. f) cit. zákona, keďže v spotrebiteľskej zmluve mal byť jednoznačne uvedený termín konečnej splatnosti a takýto údaj v predmetnej zmluve chýba, resp. je neurčitý, nejasný a nezrozumiteľný, čo tiež je nutné vyhodnotiť tak, že úver by bol bez poplatkov a bezúročný v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona. Z vykonaného dokazovania pritom vyplýva, že žalovaný od žalobcu na základe uvedenej zmluvy, ktorú je nutné vyhodnotiť za neplatnú, prijal sumu 1.545,96 eur, pritom mu bola poskytnutá iba suma 1.284,25 eur, rozdiel vo výške 261,71 eur predstavuje bezdôvodné obohatenie, na zaplatenie ktorého súd prvej inštancie žalovaného zaviazal v zmysle ust. § 451 v spojení s § 457 OZ.

21. Odvolací súd rovnako s poukazom na ust. § 53 ods. 1 a § 53a Občianskeho zákonníka uvádza, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny a tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach, za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa. Ak sa rozhodnutie súdu podľa ods. 1 § 53a OZ týka len časti zmluvnej podmienky, dodávateľ je povinný splniť povinnosť uvedenú v ods. 1 v rozsahu tejto časti. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne konštatoval, že neprijateľnou zmluvnou podmienkou uvedenou v bode 8.1 a 8.4 Zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 27.11.2012, ktoré špecifikoval vo výroku rozsudku sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Z dôvodu poníženia poskytnutého úveru vo výške 1.284,25 eur namiesto 1.500 eur, pričom rozdiel predstavuje poplatok za službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne 3 akýchkoľvek splátok úveru vo výške 215,75 eur, prípadne spočívajúcu v možnosti odkladu splátok revolvingu vo výške 112,08 eur, rovnako aj odpočítanie uvedených súm možno jednoznačne vyhodnotiť súladne s názorom súdu prvej inštancie za neprijateľné zmluvné podmienky. Išlo o zmluvné podmienky vopred pripravené žalovaným a žalobca ako spotrebiteľ ich nemohol meniť, iba prijať alebo neprijať. Nebolo preukázané, aby medzi stranami sporu dojednanie uvedených zmluvných podmienok bolo predmetom ich individuálneho rokovania. Opak uvedeného žalovaným nebol preukázaný. Odvolací súd ešte uvádza, že uvedené zmluvné podmienky by platili aj v prípade, ak počas zmluvného vzťahu by nedošlo zo strany žalobcu k požiadavke o odklad splátok, z čoho možno usúdiť, že nastala by situácia, že dlžník by takto poskytol reálne plnenie bez toho, aby jemu bolo poskytnuté adekvátne protiplnenie zo strany žalovaného. Vyžadovanie plnenia bez reálneho poskytnutia protiplnenia možno jednoznačne vyhodnotiť ako rozporné s dobrými mravmi. Ide o nekalú obchodnú prax, ktorej cieľom je znížiť sumu úveru vyplácanú dlžníkovi nachádzaním spôsobu neoprávneného obohacovania sa. Je možné, že spotrebiteľ nikdy o odklad splátok nepožiadala, no zaplatí za odklad požadovanú sumu uvedenú v zmluve a v citovaných zmluvných podmienkach. Pritom je nesporné, že žalobcovi bol poskytnutá nižšia suma úveru, lebo táto bola ponížená o odplatu za službu

„spočívajúcu v možnosti odkladu splátok“. Pričom uvedená zmluvná podmienka bola naformulovaná ako dohoda o poskytnutí služby v bodoch 8.1 a 8.4, no ani takéto označenie „dohody o poskytnutí služby“ nespôsobuje jej platnosť. Je nesporné, že vo viacerých súdnych rozhodnutiach už boli uvedené zmluvné podmienky vyhlásené za neprijateľné a neplatné, a preto žalovanému v zmysle § 53a Občianskeho zákonníka je ukladaná povinnosť zdržať sa používania takejto podmienky.

22. K odvolacej námietke žalovaného, že súd prvej inštancie nesprávneho vyhodnotil ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na absencii údajov konečnej splatnosti úveru v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona, keď vyhodnotil, že v zmluve chýba údaj o konečnej platnosti úveru. Uvedená odvolacia námietka žalovaného je preto bezpredmetná. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza tiež to, že vyhlásenie neprijateľných zmluvných podmienok, ktoré sú predmetom konania boli už opakovane judikované aj v iných rozhodnutiach tak Krajského súdu v Prešove, napr. vo veci sp. zn. 7Co/307/2014 z 09.09.2015 a ďalších.

23. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-111; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-1; uznesenie Ústavného súdu SR z 23. mája 2004, sp. zn. III. ÚS/209/04). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené preto nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami žalovaného, ktoré neboli spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozsudku.

24. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

25. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté odvolacím súdom podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p., v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k v odvolacom konaní neúspešnému žalovanému, a to v plnom rozsahu s tým, že o výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.